

Отъ предприетата отъ капитанъ Александровъ съ 6-а и 8-а роти атака презъ нощта срещу 22 стана ясно, че, докато не бждатъ завладѣни височинитѣ Шопа и Джемаатъ Ери, атаката на Метеризитѣ е невъзможна. Даже и да успѣе атаката, частитѣ не могатъ се задържа подъ съсрѣдоточения кръстосанъ артилерийски огънь отъ тѣзи височини. По тѣзи съображения командирѣтъ на полка заповѣда по-напредъ да почне атаката подполковникъ Чолаковъ, а следъ това капитанъ Кутевъ.

Въ 6:30 часа, безъ да дочака 2/55-а дружина, подполковникъ Чолаковъ настѣпи съ 12-а, 13-а и 14-а роти стремително напредъ и стигна на около 80 крачки отъ окопитѣ на противника и, когато ротитѣ се готвѣха да се хвърлятъ на ножъ, въ този моментъ, като по даденъ знакъ, всички околни височини блѣвнаха огънь. Батареитѣ на врага отъ височинитѣ Пиперчица, Шопа, Джемаатъ Ери, Папалазо съсрѣдоточиха огъня си и засипаха ротитѣ. Огънятъ на сръбската артилерия бѣ много точенъ. Снарядитѣ идваха почти отъ тила. Жертвитѣ бѣха неописуеми. Почти всички началствуващи лица и повечето войници отъ 13-а рота бѣха излѣзли отъ строя. Картината бѣ поразителна. Виждаха се какъ хвърчатъ части отъ човѣшки тѣла. Разкъсанитѣ трупове и стенианията на умирашитѣ се отразиха зле върху духа на войницитѣ. Предѣлтѣ, до който могатъ да се опънатъ човѣшкитѣ нерви бѣ преминатъ. Трѣбваше да стане нѣщо по-силно отъ смъртта, за да превъзмогне бушуващата огнена стихия. И човѣктѣ пакъ превъзмогна. Командирѣтъ на 13-а рота, храбриятъ поручикъ Стамовъ, макаръ и тежко раненъ, за да окуражи войницитѣ, се вдига и запѣ „Шуми Марица“. Народниятъ химнъ спомни на всички, че не е дошълъ краятъ на българското себеотрицание. Това бѣ сублименъ моментъ. Останалитѣ две роти, 12-а и 13-а, бѣха сжщо много пострадали отъ огъня. Да се отива напредъ бѣ невъзможно. Затова ротитѣ се прехвърлиха на 20—30 крачки вдѣсно, въ мъртво пространство, за да се прикриятъ що-годе отъ огъня, а вечерята се оттеглиха на около 1000 крачки назадъ въ гората и почнаха да се устройватъ.

Срещу 2-а дружина въ 2 часа противникѣтъ предприе контрѣр-атака, която бѣ отблъсната. Въ 10 часа, за да съдействуватъ на съседнитѣ части, ротитѣ откриха силенъ пушеченъ огънь, а въ 13:30 часа командирѣтъ на полка заповѣда дружината да настѣпи. Ротитѣ настѣпиха и стигнаха на 200 крачки отъ окопитѣ на противника, но, обсипани съ артилерийски огънь отъ фронта, фланговетѣ и тила, бѣха принудени да спратъ настѣплението си.

Презъ този день не само атакувашитѣ части, но и всички поддрѣжки (9-а и 11-а роти) бѣха приковани на мѣстата си отъ силния артилерийски огънь на мощната противникова артилерия и минохвъргачки. Даже и наблюдателниятъ пунктъ на командира на полка бѣ обстрелванъ отъ специална батарея.

Командирѣтъ на полка заповѣда 2-а дружина да се прикрие на достигнатото мѣсто, а ротитѣ на подполковникъ Чолаковъ да се устройатъ въ гората и чакатъ заповѣдъ.

По заповѣдъ на командира на бригадата въ 19 часа командирѣтъ на полка разпорежи до командира на 2-а дружина капитанъ Кутевъ да продължи енергично атаката, като въ 20 часа